בס"ד

עטרת מרדכי

העלון השבועי להפצת תורה ברוחו של מרן
הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

יח' כסליו ה'תשפ"ז | עלון מס' 578 | וישלח

זמני השבת:

עיר	כניסה	יציאה	ר"ת
י-ם	16:00	17:15	17:53
רחובות	16:18	17:16	17:51
חיפה	16:07	17:14	17:50
ב"ש	16:19	17:17	17:54
ת"א	16:16	17:16	17:50

המאמר המרכזי

מתורת מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו זיע"א

מי עצר את הצבא הסורי במלחמת יום כיפור?

מאות ואלפי טנקים עשו את דרכם מכיוון סוריה לעבר אדמת ישראל לקראת מלחמת יום כיפור. חלומותיהם של הסורים מזה עשרות שנים, שכל יישובי ישראל הצפוניים ייכבשו תחת ידם, נראו כהולכים להתגשם. לפתע הם נראו הגיוניים יותר מתמיד.

גם עם ישראל הרגיש שהמלחמה קרבה ובאה, וכמי שחש חסר אונים, החל מספיד את עצמו והיה מוכן כבר לגרוע מכל. התרחישים היו ידועים מראש, עד שהוכנו כבר קברים רבים שיכילו את המוני הרוגי המלחמה.

אך לאחר שכוחות סוריה עברו אף את קו המוצבים הישראלי, והסוף היה נראה כידוע, קרה הבלתי ייאמן – הכוחות נעצרו וסבו על עקבותיהם. מה עצר אותם?

בוודאי יש הרבה מומחי צבא שינתחו את המהלכים הצבאיים הללו. אך מאחורי כל הסבר צבאי הגיוני יש הסבר פנימי רוחני. רבנו יוסף חיים זיע"א מספר לנו (בספרו "בן איש חי דרושים", פרשת וישלח) ש"מלחמת יום כיפור", שהייתה כשמונים שנה אחרי שכתב את הדברים הללו(!), תהיה דומה לתוכניות של עשיו כיצד להכות את יעקב וצאצאיו "אֵם על בנים". גם עשיו יוצא לקראת יעקב עם כל ארבע-מאות לוחמיו החמושים, כשמגמת פניו ברורה. ובכל זאת, משהו עצר אותו מלהשמיד את יעקב ואת צאצאיו ביום אחד.

על מה המלחמה?

אומר הבן איש חי: "תחילה היו באים על עם ישראל בחרב שלופה להעבירם על דת בתוקף ויד רמה", אך "באחרית הימים נשתנה דעת קליפת אדום בדבר זה ובאו עליהם בפה רך ובריצוי ובחברה". למה? "כדי שעל ידי כך ילמדו ממעשיהם ויעזבו תורה ומצוות". ואז, חלילה, "ידפקום המקטרגים יום אחד ומתו כל הצאן". ומהו אותו "יום אחד"?

"אמר 'יום אחד' על יום כיפור, שהוא יום אדיר בימי שנה. 'יום אחד' שאין לו שני. שאפילו אותו היום שאין השטן שולט בו". ומה ועל מה יעשו כך? – "ידפקום, מרוב קלקול המעשים".

בכל ההיסטוריה של עם ישראל לא מצאנו יום כיפור שבו ניסו אומות העולם לכלותינו חוץ ממלחמת יום כיפור.

כך גם דרכו של עשיו. הוא מציע ליעקב ולבניו ללמוד מהחיילים הגיבורים שלו, להעריץ אותם ולהעתיק את אורחות חייהם. וכידוע, בדרך זו הלכו גם הרומאים והיוונים, וקצרו "הצלחה" רבה.

מה עצר אותו?

אם נעיין בפרשתנו נוכל לשים לב, כי מתחת לדבריו הגלויים של יעקב, הוא רומז לעשיו ומזהיר אותו: דע לך, לא נסחפתי אחרי התרבות של לבן הארמי. אני ממשיך בדרך של אבותינו אברהם ויצחק. זכור גם אתה את הברכות ואת השבועה של אלוקים לאבותינו (עיין רש"י בראשית לב ה).

גם יעקב אבינו, אם היה בוחר ללכת על-פי עצתו ה"הוגנת" של עשיו, כל עם ישראל היה עלול למות באותו היום. וכך גם כיום – "עשָׂו הוא אֱדום", "קליפת אדום" מנסה להאכיל אותנו את תרבותה "בפה רך" גם בארץ הקודש. היא מנסה להחליש את צה"ל ואת מפקדיו וכן את האזרחים בעתות מלחמה. ולצערנו רואים את הצלחתה.

עם ישראל צריך להתחזק ללכת דווקא בדרך אבותיו "אל תערוץ ואל תחת" – אל תפחד להישמר מפני אומות העולם ואל תתפתה לתרבות שלהם – "כי עמך ה' אלקיך בכל אשר תלך" – **ואז תראה עין בעין, בכל דבר בחיים, כי ה' עמך – והכול תחת ההשגחה!**

(מתוך "אביהם של ישראל על התורה")

החיזוק השבועי

למה שלוש תפילות ולא תפילה אחת? הרב אור דוד סונסינו מרבני הכולל

הרא"ש מלמד אותנו בספרו ארחות חיים "כשיגיע עת תפילה משלש תפילות שביום, יניח כל עסקיו ויתפלל", הגמרא במסכת ברכות מלמדת כי ארבעה דברים צריכים חיזוק: תורה, מעשים טובים, תפילה ודרך ארץ. שואלת הגמרא: תפילה מניין? שנאמר "קַוֵּה אֶל ה' חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה אֶל ה'".

ומבאר השל"ה הקדוש את הסוד הטמון בפסוק זה: שלוש פעמים נקרא האדם להתאמץ כאן א: "קַוֵּה", ב: "חֲזַק" ג: "קַוֵּה" – ללמדנו שמתוך קיום שלוש התפילות זוכה האדם להיענות ולהיוושע.

שלוש התפילות הללו מכוונות כנגד שלוש ההנהגות שבשעות היום: תפילת שחרית, שתיקן אברהם, עומדת כנגד הנהגת החסד, תפילת מנחה שתיקן יצחק עומדת כנגד הנהגת הדין ותפילת ערבית שתיקן יעקב עומדת כנגד הנהגת הרחמים, **על ידי שמתפללים את כל התפילות ביום אדם מגיע לידי שלימות ותיקון של שלושת הנהגות שהקב"ה באותו יום וע"י כן הוא נושע.**

הליכות מבית מרן

הלכות ממרן

הרב יצחק חלימי שליט"א מאברכי הכולל

תפילה במקום פתוח - אם מתפללים עשרה יחד בשדה פתוח - מצטרפים למניין, בתנאי שאינם משני צידי כביש או שדרך הרבים מחלקת ביניהם.

עניית אמן כשאין הפרעה - עשרה שנמצאים במקום אחד ואומרים קדיש, כל מי ששומעם יכול לענות אמן, בתנאי שאין בינו ובין האומרים קדיש, טינוף (פח אשפה) או גוי.

שמיעה דרך רדיו וכדו' - מי ששומע קדיש או כל דבר שבקדושה ברדיו או דרך לווין - אינו יוצא ידי חובה ואסור לענות אמן.

רמקול - אדם ששומע קדיש או קדושה ברמקול אם לא היה יכול לשמוע ללא עזרת הרמקול - לא יענה, ואינו מצטרף למניין, אך אם גם בלי הרמקול היה יכול לשמוע את החזן ואין בינו לבין החזן שום דבר חוצץ (כגון מקומות מטונפים וכדו') - יענה.

הפסק ע"י גוי - גוי שנכנס לבית הכנסת לא נחשב כהפסק בין המתפללים, כיון שהוא בטל לגבי המתפללים. אבל אם הוא עומד בפתח בית הכנסת - נחשב כהפסק לאותם שעומדים בחוץ.

(מתוך ספר הלכה)

הלכות ברכות

הרב אליה צוברי שליט"א מאברכי הכולל

שאלה: אדם שלא אמר בברכת המזון הזכרת ענין 'ברית ותורה' האם יצא ידי חובה?

תשובה: בגמרא ברכות (מח:) מבואר שבברכה שניה צריך להזכיר ענין ברית ותורה. והטעם בה כתב רש"י משום שע"י מצות ברית, ובזכות התורה ניתנה לנו ארץ ישראל, שזה עיקר ברכה שניה. ונחלקו הראשונים האם הוא חיוב מהתורה.

ולמעשה פסק השו"ע (סי' קפז סעי' ג) שאם לא הזכיר ענין ברית ותורה לא יצא ידי חובה. ע"כ. וכתב המשנה ברורה דהיינו שלא הזכיר אף 'על בריתך' 'ועל תורתך'. ע"כ. ולמעשה נראה שאף אם לא אמר ברית ותורה אין לחזור, משום שמצינו ראשונים שסוברים שאינו חוזר,

ויש גם כמה אחרונים דס"ל הכי, ולכן אנו חוששים לספק ברכות [ואין לומר דהכא הוי ברכה דאורייתא, דז"א די"א דחיוב ברית ותורה אינו אלא מדרבנן, ובכה"ג לא מחמירים דאין חזקת חיוב, ואכמ"ל].

שו"ת בחושן משפט

הרב אהרון מזרחי שליט"א מרבני הכולל

לאחרונה קיבלנו אישורי בניה להרחבת הבנין שלנו במסגרת תמ"א (תכנית בנין ארצית). כתוצאה מהשינוי יסגר מעבר מרחוב אחד לרחוב השני, דיירי הרחוב טוענים למנוע אותנו מהשינוי המתוכנן כי אנחנו סוגרים להם את המעבר, האם הצדק איתם?

איתא בגמרא (בב"ב ק' ע"א) "דאמר רב יהודה מצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו". וכן פסק מרן (חו"מ סי' שע"ז) "מי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו נטלה ונתן להם מן הצד מה שנתן נתן וזכו בו וזה שנטל לא זכה בו".

ומדברי רשב"ם שם משמע דהרבים החזיקו בדרך והבעלים שתקו להם ואסור לקלקלו. ובביאור הגר"א (שם סק"ב) מוכח דשיטת רש"י (ב"ק כ"ח ע"א) דאפילו כשהחזיקו רבים שלא ברשות אין לקלקל את דרך הרבים וכך גם משמע מדברי הר"ש באהלות (פי"ח מ"ד) וז"ל "דוקא נתיאשו הבעלים מהשבה ואחזוקי כדין אסור לקלקלו" משמע דהחזיקו שלא ברשות.

אומנם הראב"ד המובא בשיטה מקובצת (בגמ' שם) כתב "שהנותן לרבים כנותן לשמים שכן העוסק בצרכי רבים כעוסק בצורכי שמים ואעפ"י שהוא חוץ מן הדין" וכן דעת הרשב"א (שם) שכתב "בדרב יהודה דאמר מיצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו וכו' דכיון דהבעלים מדעת עצמן נתנו להילוך של רבים" וכ"כ הריטב"א והמאירי (שם) "כל מיצר שהחזיקו בו רבים שלא כדרך גזילה וכו' או ברשות בעלים וכו' שהנותן לרבים כנותן לשמים ואעפ"י שהוא חוץ מן הדין שכן מצינו העוסק בצורכי רבים כעוסק בצורכי שמים" וכ"כ המרדכי (ב"ב סימן תק"ן) דדוקא בהחזיקו ברשות אין מקלקלים מיצר הרבים ובשו"ת רשב"ש (סי' ד') כתב שכן דעת הרא"ש וכן דעת הר"י מקרקושא וסיים "הא למדת דלא אמרינן מיצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו אלא כשבא לידם בהיתר אבל כל שלא בא לידם ובגזלנותא אתא מסלקי להו".

וכן פסק הרמ"א שם "מיצר שהחזיקו בו רבים ברשות, אסור לקלקלו" וכתב שם בבאור הגר"א על דברי הרמ"א שזהו כדעת תוס' (שם ד"ה אי הכי) דדוקא החזיקו ברשות. ובקובץ תשובות (סי' ר"ח) כתב הגרי"ש אלישיב זצ"ל כתב שמיצר שהחזיקו בו רבים הוא דווקא שניתן להם רשות לכך וכדברי הרמ"א וכן פסקו בשו"ת משפטי הלוי (ח"ב סי' ט"ז ובח"ד סי' כ"ט) ובשו"ת בינת המשפט (ח"ה סי' רכ"ט).

אומנם כתב בשו"ת מהרש"ם (ח"א סי' ה') שבימינו שרושמים את הנכס בטאבו לא שייך דין מיצר שהחזיקו בו רבים ורבים מהאחרונים הסכימו כך הלכה למעשה כ"כ בספר חוקי הכסף (פ"ג הערה 3) בשם הגר"ח שיינברג זצ"ל וכן הסכים בשו"ת משפטי הלוי (שם) ובשו"ת משפטיך ליעקב (ח"ז סי' ט"ז) ופסקי דין רבנים ירושלים (ח"ז עמ' ש') שו"ת בינת המשפט (שם). אך בשו"ת תשורת ש"י (ח"ב סי' א') חולק משום שבטאבו רשום שהנכס שייך לבעלים אך לא כתוב שם אופן שימוש הנכס.

ומלבד כל הנ"ל כתבו האחרונים דדוקא שהחזיקו רוב אנשי העיר באותו דרך ובכסף הקדשים (שם) כתב דאם החזיקו לילך שם רק ביום אין זה נחשב שהחזיקו בו רבים.

הלכה למעשה: אנשי הרחוב אינם יכולים למנוע את השינוי בבניית הבניין.

עטרת תפארת

העלון מוקדש לע"נ מלכה ג'ינה בת רחל ע"ה
לרפואת אשת מרן זיע"א הרבנית צביה חנה בת אביגיל תחי'
לרפואת עדי בת מזל תחי' וריעות בת גילה תחי'

אורייתא הפרשה מזווית נשית

מפגש יעקב ועשיו – לפני ולפנים

שמונה-עשרה פעמים מופיעה המילה "פנים" בהטיותיה השונות בסיפור המפגש של יעקב ועשיו. יעקב קורא אחרי המפגש למקום "פניאל" "כִּי רָאִיתִי אֱלֹקִים פָּנִים אֶל פָּנִים וַתִּנָּצֵל נַפְשִׁי". כוונתו כמובן למפגש עם המלאך.
אבל מסתבר שלא רק את פני מלאך-אלוקים ראה יעקב, גם את פני עשיו. השיא של אזכרות המילה "פנים" מופיע דווקא בתכנון המפגש של יעקב עם עשיו. "כִּי אָמַר אֲכַפְּרָה פָנָיו בַּמִּנְחָה הַהֹלֶכֶת לְפָנָי וְאַחֲרֵי כֵן אֶרְאֶה פָנָיו אוּלַי יִשָּׂא פָנָי". פָּנָיו, פָּנָי. פָּנָיו, פָּנָי. זה התכנון של יעקב. הוא כנראה חושב שהמפגש עם עשיו "פנים אל פנים" הוא המפגש המנצח.
הסיפור הזה גם מסביר למה יעקב לא ניצל את כל המרחב הגדול וברח מעשיו כמו שעשה בהצלחה בעשרים-ושתיים השנים שלפני כן. עכשיו הוא **מחפש מפגש פנים אל פנים.** סמיכות הפרשות מלמדת שהמפגש הזה קשור למפגש ה"פנים אל פנים" עם המלאך. מפגש שהוכתר בהצלחה. הכנה והדרכה למפגש יעקב ועשיו.

סיבת הענין היא, "פני אדם כפני אריה".
וגם אנו נלמד מוסר גדול לחיינו: **למפגש פנים אל פנים יש עוצמה גדולה בהרבה משיחה או ממכתב.** האדם הפוגש אותך ורואה את פניך עשוי להשתכנע או להשתנות לטובה הרבה יותר מאשר פגישה דרך שליח.
אמנם אנו חיות בעידן שבו ניתן לעשות את מרבית הדברים דרך מסך דיגיטלי: עבודה, תשלומים, שעורי תורה, לימודים תקשורת. בשביל מה לדבר, אם אפשר לשלוח הודעה?
אבל אין, ולא יהיה לעולם תחליף לקשר האנושי של פנים אל פנים. במפגש בין שני אנשים, העיניים נפגשות, ומרגישים אחד את השני- נוצר קשר, נוצר גשר בין שני עולמות, ורק במפגש כזה- יכול האדם להגיע אל תוך הפנים של האדם השני, העומד מולו.
ננצור את כוחו של המפגש האנושי, על מנת לשמר ולטפח את מערכות היחסים החשובות בחיינו.

(מעובד מ"דברי מרדכי")

פיה פתחה נשים ונפלאות

הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם

באחד הימים הגיעה ללשכה אישה שהייתה בתפקיד מאוד משמעותי, אבל היו לה בעיות נפשיות מאז שהייתה בחורה צעירה.
שהיו צפות אצל האישה הזאת בעיות, היא הייתה מגיעה ללשכה של הרב וכולם היו חוששים ממנה. היא הייתה אשה חזקה, ובשעות קשות אלו היא הייתה יכולה להתפרץ על כל מי שבסביבה.
יום אחד, כשהיא הגיעה ללשכה וראיתי איך נרתעים ממנה, חשבתי לעצמי: זאת לא נשמה? צריך לכבד אותה. הצעתי לה אפוא כיסא, שאלתי איך אפשר לעזור לה, כיבדתי אותה כבוד מלכים.
כשהגיעה השעה שהיא הייתה צריכה להיכנס לרב, היא התבלבלה מאוד, אולי בגלל היחס יוצא הדופן שקיבלה, ולא ידעה מה לדבר. רק אמרה לרב "תברך אותי", ומיהרה לצאת.
כעבור שלושה חודשים היא חזרה ללשכה, והדבר חזר על עצמו. שוב כיבדתי אותה, שוב היא נכנסה לרב ורק ביקשה ברכה.
עד היום האישה הזאת נמצאת בתפקיד החשוב שלה ומסייעת רבות לאנשים. באותו השבוע שהרב נפטר היא הצילה אישה עם חמישה ילדים. עזרה לה יום ולילה, הכול בגלל העוצמה שהרב החדיר בה. כמה כוח הרב נתן, גם לאנשים שפופים. היא אמרה שהיא הייתה בבור תחתיות, ובזכות הברכה של הרב זצ"ל הקב"ה שומר עליה.

(הרב מוצפי מתוך "אביהם של ישראל" 7)

תאמר לבית יעקב
שו"ת שהופנו למרן הרב בנושאי הבית היהודי

שאלה: האם מותר להתפלל שאשה לא תלד בשבת?

תשובה: מותר להתפלל על כך שהאשה לא תלד בשבת.

שאלה: האם מותר לחלל שבת לצורך יולדת?

תשובה: יולדת היא כחולה שיש בו סכנה, ומחללים עליה את השבת לכל מה שצריכה, אך יש למעט בחילול שבת לצורך היולדת ככל שניתן כפי שנתבאר לעיל, לעניין חולה שיש בו סכנה [ובתנאי שלא באה לידי סכנה בכך].

שאלה: מה עדיף חילול שבת ע"י יהודי או גוי במקרה של יולדת?

תשובה: דין חילול שבת לצורך יולדת שונה מדין חילול שבת לצורך חולה שיש בו סכנה, שאם צריך לעשות פעולה בשבת לצורך אשה יולדת שיש באותה פעולה איסור מלאכה - עדיף לעשותה על ידי גוי ולא על ידי יהודי, מה שאין כן בחולה שיש בו סכנה שעושים על ידי יהודי.

(מתוך שו"ת הרב הראשי)

דברי התורה בעלון מוקדשים לע"נ: שמחה בת אסתר, דוד בן עמרם, עודד בן רבקה, סולטנה בת קלרה, שלום בן משה ורובינה, חנה בת מזל, רחל בת דונה, בן ציון (בני) בן סימה למשפחת לוי, שמעון בן שמואל, יעקב מסעוד בן חנינה דדה, יוסף בן שמעא, רבי רפאל משה בן פרחה, רווה נתנאל ז"ל בן שריתה תחי', בידה בת פרחה, עליזה בת פרחה, ראובן שלום (רוברט) בן איידה, שלמה בן יאיר צדיק וכחלן, דינה לבנה לוגסי בת אליהו, כרים קוקו בן לולו, עליזה בת פרחה, מנחם בן קלרה, יעקב פרץ בן יקוט, ישראל כלפו בן ריחנה רחל, נעמה אהרון בת יחיא וצביה, סולטנה כהן בת חנינה, מזל בת לאה לאומה, זכריה בן שירנה ושמואל, חיים צורי בן קוקה יוסף, זמיר בן סלימה ואהרון, שינה שושנה בת שרה, שי מרדכי בן בתיה, אפרים בן שמחה, עפיא בת צאלח עוואד, שושנה בת אברהם, דדה בת פרחה, מישל מיכל מלכה בת יוסף, אריה לייב בן דבורה, שרה בת שושנה **תנצב"ה.**

מעוניינים להנציח את יקירכם בעלון? חייגו אלינו 054-4477562

עטרת מרדכי לילדים

פרשת השבוע: **וישלח**

עלון הילדים מבית מרן הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

חידושים בפרשה

שבת שלום ילדים יקרים,

בפרשתנו נאמר: "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו" (ל"ב, ד')

רש"י מפרש: **'וישלח יעקב מלאכים' – מלאכים ממש"**

בעל ה'אור החיים' הקדוש באר שהסיבה שיעקב אבינו השתמש במלאכי עליון, ולא במשרתים בני אדם, הוא כדי שלא ינזקו ממעשיו של עשו; ולהפך: "באמצעות שליחותם יפחד ורחב לבבו בראותו צבא השמים". יש מלאכים שנבראו בששת ימי המעשה, מהם מלאכי השרת, מהם מלאכי חבלה, ומהם מלאכים שנבראו לצרך שליחות מיוחדת שנקבעה להם.

ויש סוג שני של מלאכים, שנבראים מהמצוות שהאדם עושה או חלילה מהעבירות שעושה. כידברי המשנה באבות: "רבי אליעזר בן יעקב אומר: העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד, והעובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד". **לפי גדל המצוה ורב הצער בהשתדלותה כך היא מעלת המלאך שנברא ממנה.** בעל 'אור החיים' הקדוש דרש על מלאכים אלו את הפסוק בתהלים: "כי מלאכיו יצוה לך" – כלומר: מלאכים אלו איננם באים והולכים, אלא "יצוה", מלשון צוותא: הם נשארים מצותים ומחברים אליך. כאשר בא יעקב אבינו ע"ה בחזרה לארץ ישראל, הוא רואה שני מחנות של מלאכים ("ויקרא שם המקום ההוא מחנים") - את מלאכי השרת שנברא בבריאת העולם, ואת המלאכים שנברא מהמצוות שעשה. אומר יעקב: מהמצוות שעשיתי נברא מלאכים, מהם אני רשאי לטול ולשלח אל עשו. המצוות שעשיתי יעמדו לי ויהיו "כתריס בפני הפרענות". למדנו, שאדם המקיים מצוות ועושה מעשים טובים, רמה מעלתו, וזוכה ללוות יומם וליל של מלאכים העומדים עמו ומגנים עליו - **השמירה הטובה ביותר שיכולה להיות לנו- היא המעשים הטובים והמצוות שלנו!! אז אל תפסיקו ודוקא עכשו ביתר שאת וביתר עוז לעשות מעשים טובים ומצוות.**

(מעובד מתוך "אביהם של ישראל על התורה")

מעשה רב

ומנותר קנקנים נעשה נס...

את בר-המצוה של הבנים שלהם ערכו הרב זצ"ל והרבנית שתחיה בביתם ברחוב בן ציון 2. כשבנם השלישי, הרב יוסף, הגיע לבר-מצוה, היה הרב כבר רב ראשי לישראל, והיו הרבה מזמנים, אך הרב והרבנית החליטו לא לעשות הפלגיה בין הילדים, וגם את בר-המצוה של הבן יוסף הם עשו בביתם.

לכבוד בר-המצוה שלח האדמו"ר מחב"ד בקבוקון קטן של משקה, והרב החליט לחלק לכל האורחים מאותו בקבוק של הרבי.

הרבנית שמעה ונדהמה: "איך אפשר לחלק לכל עשרות האנשים שיש כאן מאותו בקבוקון קטן?", אך הרב הרגיע אותה ואמר לה שיחלק להם עם כפית.

זה עדין לא יספיק, חשבה הרבנית, אבל לא אמרה דבר.

בסוף בר-המצוה בא אליה הרב ואמר שהבקבוק הקטן הספיק לכולם ועוד נשאר.

(מתוך אביהם של ישראל 3)

נדולים צדיקים

המקובל **הרב שמואל דרזי** זצוק"ל

הרב שמואל דרזי בן רבי יצחק דרזי נולד בבגדד שבעיראק. מגיל צעיר עסק בתורת הנגלה והנסתר ולמד מפי גדולי חכמי עיראק, ביניהם חכם יהודה פתיה וחכם אפרים הכהן.

עלה לארץ ישראל במהלך מבצע "עזרא ונחמיה" (עלית העיראקים), ודמותו נהיתה חלק מנופה של ירושלים עיר הקודש. במשך שנים למד את תורת הנגלה והנסתר, העמיד תלמידים, חבר ספרים ונמנה בין חכמי ירושלים הספרדים. מפעל חייו היה "קרן להוצאת ספרי רבני בבל", שהדפיסה את ספרי ה"בן איש חי" וה"זבחי צדק" ביחד עם הרבנים הגאונים רבי יהודה צדקה ורבי סלמאן חוגי עבודי.

מיום שחרור הכותל מידי הירדנים במלחמת ששת הימים הקפיד על תפלה בכותל בשעות הנץ, וכך נהג במשך ארבעים שנה עד יום פטירתו.

היה עמיתו בתורה של זקן המקבלים הרב יצחק כדורי, ותלמיד-חבר של הרב מרדכי אליהו זצ"ל. זכה ונפטר בעצומו של יום השבת קדש בשעת מנחה, רעוא דרעוין, כ"ג בכסלו ה'תשס"ו, ונטמן סמוך לחג החנכה. זכותו יגן עלינו אמן.

חידות

1. רחל קראה לבנה בן אוני, ויעקב אבינו קרא לו?
2. 2 נשים שנפטרו בפרשה?
3. את מי שם יעקב אבינו אחרון אחרון חביב, בפגישה עם עשיו?
4. היכן היתה דינה, במפגש זה?
5. מה שם המקום בו נאבק יעקב עם המלאך ואיזה שם נוסף נתן לו יעקב?

בדיחה

מוכר פלאפל א': שמעת איזה מדהים, כד קטן של שמן הספיק לחשמונאים לשמונה ימים!

מוכר פלאפל ב': פחחח... אצלי כד קטן של שמן מספיק לשמונים יום!

בין הפותרים תערך הגרלה אחת לחודש על כרטיס ספר ע"ס 50 ש"ח

את התשובות יש לשלוח עד יום שלישי למייל ateretme@gmail.com

או להניח בתיבה המוגנת בחצר בית הכנסת רחוב הצבעוני 2 רחובות

לבירורים 08-9397933